

[Korsgaard.]

er indstillet paa, at det er gavnligt for Samfundet, at Produktionen forøges, og jeg vil derfor gerne vide, hvordan man har tænkt sig, at denne Produktionsforøgelse skulde finde Sted.

I Begyndelsen af mit Indlæg sagde jeg, at vi fra vor Side hilser det foreliggende Lovforslag med Tilfredshed, og det er mig en Glæde at kunne sige, at vi gerne vil være med til at gennemføre det, som det foreligger.

Fr. Kristiansen: Medens de nugældende Love er en blandet Lovgivning om Tilskud til Landbrugseksporten og til Nedbringelse af Priserne paa Hjemmemarkedet, faar den kommende Lov kun den ene Opgave ved Statstilskud at fastholde den nuværende Pris paa Smør og Flæsk paa Hjemmemarkedet. Eksporttilskuddet har dog hidtil heldigvis været saa lille, at det maa betragtes som betydningsløst takket været de ret gode Priser, vore Landbrugsprodukter har hjembragt fra de saakaldte Tredielande.

I det lange Løb kan det største Erhverv i Landet, det Erhverv, der danner Hovedgrundlaget for vor økonomiske Eksistens, ikke opretholdes ved Statstilskud — deri er jeg ganske enig med den højtærede Landbrugsminister —, saa hvis man alligevel, midlertidigt, gaar ind i en saadan Lovgivning, maa der være meget stærke samfundsmæssige Hensyn, der taler derfor. Jeg er meget tilfreds med, at denne Lovgivning nu kun kan betragtes som en social Foranstaltning og haaber inderligt, at det ogsaa i den kommende Tid maa være muligt at undgaa direkte Statsstøtte til Eksporten.

Man kan dog ikke sige, at den nærmeste Fremtid tegner sig lyst for Landbrugserhvervet — tværtimod. Efter at vi har oplevet et Høstaar, hvor baade Vinter og Sommer har været saa ugunstige for Landbruget, at vi skal mange Aartier tilbage for at finde noget tilsvarende, staaer de fleste Landmænd nu med mindre Besætninger, der i mange Tilfælde er afmagrede og meget lidt ydedygtige, i hvert Fald i det kommende Vinterhalvaar, hvor Foderbeholdningerne mange Steder er ganske utilstrækkelige, fordi man af Hensyn til Fremtiden ikke tør reducere Besætningerne saa meget, som den lille Avl i og for sig vilde nødvendiggøre. Hertil kommer, at der desværre kun er Udsigt til at faa meget lidt hjem af Foderstoffer, endda mindre end de utilstrækkelige Mængder, vi i de senere Aar har været i Stand til at importere. Og i Følgeskab med disse daarlige Udsigter kommer saa den Katastrofe, kan man maa-

ske sige, paa lang Sigt, at det ikke er lykkes at faa en ny Engelsaftsftale i Stand. Forhaabentlig lykkes det dog inden for en overskuelig Fremtid at opnaa et for begge Parter tilfredsstillende Resultat. De to Lande England og Danmark synes naturligt som skabt til at supplere hinanden med Hensyn til livsnøvendige Forbrugsvarer, men det maa være en Forudsætning, at Ombytningsforholdet er rimeligt og for begge Parter kan danne Grundlag for en Videreførelse af Produktionen.

Hvad angaar selve Prishøjden, er det jo ikke saaledes, at vi fra dansk Side først og fremmest er interesseret i høje Priser paa vore Salgsvarer, dersom disse høje Priser maaske kan medføre, at Prisen for vore Importvarer gaar i Vejret. Det, der har størst Betydning, er, at vi faar et rimeligt Ombytningsforhold i vor Handelsomsætning med Udlandet. Bliver det Tilfældet, er det mit Partis Opfattelse, at en Sænkning af Prisniveauet, i hvert Fald inden for en rimelig Grænse, vilde være mere i saavel Erhvervenes som Forbrugernes Interesse, og jeg vil i hvert Fald advare imod, at de nye Forhold, hvorunder vor Afsætning maaske i Fremtiden skal foregaa, udnyttes i inflatorisk Øjemed. Det mener jeg imidlertid heller ikke, der er Udsigt til, i hvert Fald ikke i det korte Tidsrum, for hvilket Loven skal gælde. Paa den anden Side — det vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Kr. Johansen) — kan vi ikke have den Tilstand, at Industri og Haandværk er i Stand til at tage høje Priser hjem fra Udlandet, er i Stand til — maaske endda paa Grundlag af Statsbegunstigelse i Retning af en Favorisering med Hensyn til Raavarer til Eksportindustrien — at hjembringe disse højere Priser, medens Landbruget skal være stillet saaledes, at Toppen skæres af de Priser, det er i Stand til at hjembringe.

Der maa være et vist rimeligt Sammenspil mellem Erhvervene. Der er jo mellem de danske Erhverv altid et vist Sammenspil, saaledes at et Erhverv, hvis det er gunstigt stillet, derigennem vil være i Stand til at trække Arbejdskraft fra de Erhverv, der er mere vanskeligt stillede. Jeg tror ikke, det vil tjene noget samfundsgavnligt Formaal, om de øvrige Erhverv i højere Grad, end det allerede er Tilfældet, i den kommende Tid vil være i Stand til at tilrive sig Arbejdskraft, der ellers normalt beskæftiges i Landbruget. Landbrugsproduktionen er jo den Produktion, hvori de fremmede Raavarer indgaar med langt den laveste Procentdel. Det er derfor af samfundsmæssig overvældende Betydning, at Landbrugets Raastoffer udnyttes